

Seria *Calea tenebrelor*:

Regele frânt

Umbra regelui

Alte cărți de Philip Womack:

Cealaltă carte

Eliberatorii

Toporul cu două tăișuri

A treia carte din seria

✻ CALEA TENEBRELOR ✻

RĂZBUNAREA REGELUI

Philip Womack

CUPRINS

Partea întâi

Regatul Argintiu.....	11
Șoimarii înnebuniți.....	13
Despre Cygnet	29
Iapa înlăntuită.....	38
Doamna trecătorii.....	47
Fiara pribeagă	58
Templul Zeiței întreite.....	69
Ultimul preot	79
Altarul negru.....	92
Jertfa de sânge.....	99

Partea a doua

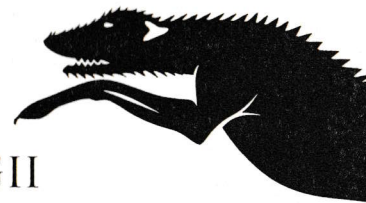
Centrul Lumilor.....	111
Interzona.....	113
Lumea nestatornică.....	120
Insecte și acid	127
Râpa învăpăiată	135
Vulturul captiv	153
Legionarii.....	164

Duelul.....	174
Începe bătălia	192
Bătălia se încinge	206
Centrul lumilor	216
Zeița întreită	226
Maimuțele.....	237
Bătălia de pe urmă	245
Căprioara	251
Epilog	264

↔ PARTEA ÎNTÂI ↔

REGATUL ARGINTIU

Capitolul unu

ȘOIMAGII

ÎNNEBUNIȚI

Cu colții dezgoliți și blana ridicată, copoiul regal îl atacă pe Simon. Acesta se aruncă într-o parte, iar copoiul, cu ochii injectați, zbură pe lângă el cât era de mare, aproape smulgându-i brațul cu caninii săi lungi. Lui Simon i se făcu greață când adulfmecă duhoarea sulfuroasă, însă ignoră senzația și se pregăti rapid să lovească spatele animalului cu sabia cea scurtă.

Totuși copoiul fu prea rapid. Se răsuci, mârâind, și plonjă cu toată forța. Bestia se izbi de Simon, care scăpă arma zgomotos pe podeaua dură, iar copoiul profită de ocazie să-i ronțăie piciorul. Băiatul se zbatu să-l împingă, apucându-l de blană și de piele. Îl străbătu un junghi de durere și camera

păru să se întunece și să se îndepărteze, în timp ce gândurile îi alunecau din prezent și el își pierdu cunoștința.

Parcursese un drum lung ca să ajungă până în acel loc, în Regatul Argintiu, și-și aminti totul într-o clipă, ca o paradă de imagini clare ce-i treceau prin fața ochilor. Simțea copoiul care îi rănea piciorul, ochii începură să i se închidă, iar durerea îl copleși.

Părea să fi trecut foarte mult timp de când surioara lui, Anna, îl enervase acasă, în Limerton, pe Pământ, iar el spusese poezioara ce-l invocase pe Selenus, stăpânul Regatului Argintiu, ca s-o ia.

Trecuse prin multe ca s-o salveze. Dar, când tocmai reușise, regele muribund le întinsese o capcană, blocând Calea dintre lumi și obligându-i să rămână acolo unde erau, în Regatul Argintiu.

Totuși ajunsese până aici. Nu avea de gând să se lase învins de un câine, oricât de mare și de înfiorător ar fi fost, având în vedere că înfruntase deja șerpilor mortali născuți din umbre, cavaleri metamorfi și altele încă și mai rele.

Cu un efort uriaș, Simon își adună toate puterile, se ridică spre copoi și îl împinse, lovindu-l cu piciorul în burtă. Surprins, copoiul scoase un schelălăit, se întoarse și o zbughi. Dar nu pentru mult timp. Reveni aproape imediat și se pregăti de atacul final.

Simon se încordă. Copoiul venea în salturi mari și îi prinse piciorul între fălci, făcându-l să cadă. Băiatul se ridică din nou ca să riposteze. Degeaba. Câinele era prea mare. Nu mai avea ce face.

- Lasă-l!

O voce calmă străbătu aerul, dând ordinul câinelui. Copoiul șovăi puțin, apoi îi dădu drumul lui Simon, lăsându-i pantalonii sfâșiați și însângerați. Scânci dezamăgit, traversă camera și se prăvăli lângă stăpâna lui.

Selena, recent încoronată Regină a Regatului Argintiu în locul tatălui ei, asista la antrenament. Era o apariție uluitoare, iar coarnele pe care le purta acum, însemnul regalității, se curbau de-o parte și de alta a capului ei. Avea părul împletit frumos într-o coadă. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, largă și văluroasă, cu al cărei tiv mătura podeaua de lemn.

Mângâie câinele, care-și puse capul pe labele imense din față, salivând și suspinând cu poftă, cu limba cea roz scoasă.

- Nu ai dat tot ce puteai, Simon, se răsti Selena. Nu știm ce vom avea de înfruntat. Oameni, bestii și alte lucruri ciudate. Trebuie să fii mai rapid, mai puternic.

Gâfâind, Simon încuviință.

- O să mă perfecționez.

Flora, care privea nerăbdătoare din cealaltă parte a camerei, veni în fugă la el.

– Mie mi s-a părut că te-ai descurcat bine, spuse ea, întinzându-i mâna, dar el o ignoră și se ridică singur, strâmbându-se puțin.

Selena se duse la ușa camerei de antrenament și scoase zăvoarele, chemându-și servitorii, care veniră degrabă, aducând boluri cu apă fierbinte și înmiresmată cu un balsam ce mirosea a flori. Îi spălară și îi bandajară rana lui Simon, care le mulțumi.

– Ne oprim deocamdată. Ne vedem în Sala Centrală, când soarele e sus pe cer.

Urmată de copoi și de alaiul de servitori, Selena plecă cu pași mari, rochia largă fluturându-i la spate.

Sprijiuit într-un cot, Simon privea de la fereastra înaltă soarele palid care strălucea ziua în Regatul Argintiu. De patru ori răsărise și apusese de când îl ucisese Andaria pe Selenus. Trecuseră patru zile de când se activase capcana regelui. Patru zile lungi de antrenament, de luptă, rostogoliri, zgârieturi, vânătăi, lupte cu spada și cu pumnii, care făceau parte din pregătirea minții și a mușchilor lor pentru ceea ce avea să vină, toate supravegheate de Selena.

– Nu știu la ce se așteaptă, dar să sperăm că nu trebuie să devenim experți în arte marțiale ca să supraviețuim, spuse Flora compătimator. Adică abia mă pot cățăra pe o funie.

– Da, și eu la fel, răsă Simon, râzând apoi și mai tare când Flora execută lamentabil o lovitură de judo.

Porniră împreună pe coridoarele negre de sticlă din palatul Reginei Argintii. Oamenii goneau de colo-colo, în grupuri sau individual: servitori îmbrăcați în negru, paji în haine strident colorate și mulți alții din oraș și de la țară. Mulți veniseră la oraș odată cu vestea morții regelui, căutând ajutor și aducând informații din toate colțurile țării.

Înclinând capetele, Flora și Simon o salutară pe Lavinia, Doamna Cerb, care trecu pe lângă ei pe hol, îmbrăcată complet în armură. Prin coif îi ieșeau coarnele. De când participase ca lider al rebeliunii împotriva Regelui Selenus, aceasta devenise consiliera Selenei și era adesea văzută în preajma ei.

Simon deschise ușa principală a apartamentului mare și comod pe care îl împărțea cu ceilalți și Anna țopăi spre el și îl apucă de mijloc. De când se reîntâlniseră, nu prea-l mai scăpase din ochi și, dacă îl lăsa să se antreneze fără ea, o făcea fără nicio tragere de inimă.

Johnny, fratele mai mare al Florei, care fusese și el răpit de rege, stătea la fereastră și privea spre piață, cu brațele încrucișate la piept. Își întoarse spre ea fața scobită și slabă, zâmbind vlăguit.

– Ce-i, Johnny? întrebă Flora cu accentul american, pe care-l folosea uneori cu el.

– Ni'ca, răspunse Johnny pe același ton.

Flora se apropie, cățărându-se și arătând pe fereastră spre un grup de paji care se jucau cu

mingea. Johnny își rezemă fruntea de geam și Flora îi cuprinse umerii cu brațul.

Simon încercă să o desprindă pe Anna de el.

- Chiar nu mă pot antrena cu tine? întrebă ea.

- Nu! De câte ori să-ți spun? Nu, nu poți. E mult prea periculos și tu ești...

- Prea mică. Pff... pufni ea și îi dădu drumul lui Simon, încrucișând brațele și întorcându-se spre pat, unde-și luă păpușa de cârpă și începu să se joace cu părul ei.

- Nu am fost prea mică pentru a fi răpită, îi spuse ea încet păpușii, dar cât să audă Simon.

Ignorând-o, Simon se duse să se dezbrace în spatele unui paravan de lemn, se spală cu apă înmiresmată cu plante dulci și se îmbracă cu hainele primite de la Selena. Anna râse de el când îl văzu.

- Arăți ca o fată!

- Nu-i adevărat, spuse el încins și își privi roba lungă, care sclipea în nuanțe de verde și auriu.

Roba flutura în mers și îl enerva, dar hainele lui - blugii, puloverul, tricoul - fuseseră duse la curățat și încă nu le primise înapoi. Îi cam crescuse și părul, dar asta îi plăcea cumva. Și-l suflă de pe frunte și se aruncă pe patul moale.

Niciunul dintre ei nu putea sta locului și se jucară cu o minge de cauciuc, până când soarele argintiu ajunse în cel mai înalt punct de pe cer, iar Johnny le aminti că venise momentul să plece.

O lăsară pe Anna bosumflată.

- Prea mică, mormăi ea în șoaptă către păpușă.

Aceasta însă își vedea de-ale ei, inexpressivă, așa că Anna o aruncă în cealaltă parte a camerei.

Sala Centrală era aglomerată când ajunseră cei trei prieteni. Lavinia era avântată într-o conversație cu tânărul Cavaler Șoim. Întreaga companie de cavaleri de frunte se afla aici, unii purtând armuri, alții robe lungi, asemănătoare cu cea a lui Simon. Reprezentații orașenilor se înghesuiau în sală, îmbrăcați mai sobru, în nuanțe de negru și gri.

O doamnă masivă, cu pielea măslinie, purtând roba de mătase fină a cavalerilor, le făcu loc lui Simon, Florei și lui Johnny.

- Mulțumim, spuse ea, radiind. Ne-ați eliberat de tiranie!

Le strânse mâinile și îi sărută. Fiecare dintre ei se înroși.

- E meritul Andariei, serios, spuse Simon.

- Dar ea a reușit mulțumită vouă, răspunse doamna, strângându-i brațul.

Băiatul se eliberă cu greu și cei doi se îndreptară degrabă spre locurile lor, în timp ce doamna le trimitea pupici în zbor. O alta încercă să-i oprească în timp ce își croiau drum spre masă, dar reușiră să se strecoare pe lângă ea, căci Selena îi observă și le făcu semn să se apropie.

Sala Centrală era o încăpere mare, cu ferestre înalte, de sticlă, ce dădeau spre piață. Selena

ședea la mijlocul mesei, pe un scaun mare de lemn, iar Simon își făcu loc la capătul unei bănci, între Johnny și Flora.

Mitra, semizeul din Tărâmul Aurit, stătea față în față cu Selena, cu brațele încrucișate, calm, încadrat de fiecare parte de susținătorii lui, Cautes și Cautopates, al căror păr blond absorbea nuanța soarelui ce pătrundea prin ferestrele curate. De-a lungul mesei erau întinse ulcioare înalte de aur, pline cu o băutură aromată, pahare confecționate elegant și farfurii cu prăjituri delicioase.

- Cautes!

Simon se înclină ușor spre bărbatul din dreapta lui Mitra. Acesta clătină din cap, dându-și părul de pe frunte și strâmbându-se la Simon atunci când nu se uită nimeni. Scoase limba și făcu ochii mari, apoi băgă în gură o prăjitură întreagă, pe care o înghiți dintr-odată. Simon își înăbuși chicotitul. Era bucuros că urma să meargă și Cautes cu ei în misiune spre Centrul Lumilor.

Știa că Selenus o vătămase pe Zeița Întreită cu capcana lui, prin intermediul căreia dislocase lumile. Trebuiau să afle ce anume făcuse și să oprească dezastrul, altfel, urmau să rămână captivi în Regatul Argintiu pentru tot restul vieții lor.

Prietenul lor, Pike, care tocmai primise titlul de Cavaler Rechin al tatălui său, stătea în picioare în spatele Doamnei Cerb. Simon îi surprinse privirea și îi făcu cu ochiul, iar Pike se înroși. Mama lui,

Doamna Șarpe, nu era prezentă, dar era înconjurat de mulți alții.

- Să începem!

Selena bătu în masă și toată lumea tăcu.

- Mesajele, vă rog.

Lavinia se ridică. Ținea în mână un săculeț cu pachețele pe care le desfăcu pe rând, cu grijă.

- Șoimarii vin din întreg regatul, spuse ea. Aduc vești străni despre păduri care se ofilesc, cu toate că e vară, despre tot soiul de animale nemaivăzute care dau târcoale, despre fenomene uluitoare în cer, pe care nu le știe nimeni interpreta, precum și despre umbre care iau formă în colțurile îndepărtate ale regatului.

Se auzi un cor de murmure îngrijorate.

- Și celelalte lumi? A încercat cineva să treacă în celelalte lumi cu ajutorul animalelor? întrebă cineva.

- Cavalerul Șoim are acest dar. Ce zici? întrebă Selena.

Cavalerul Șoim se ridică. Era tânăr și fața lui frumoasă se îmbujoră.

- Regina mea... Am încercat, dar nu am putut lua legătura cu șoimii mei. Mă blochează ceva, mă împinge înapoi. Deși e dureros, pot încerca din nou, dacă dorești.

- Îți mulțumesc, Cavaliere Șoim, spuse Selena. Te rog să mai încerci după ce te vei odihni.

El încuviință scurt și își trecu degetele prin părul șaten și des, înainte să se așeze repede.

Consilierii vorbeau toți deodată, fiecare dorind să se facă auzit. Vocile se contopeau într-un zumzet neclar. Toți se ridicau și se așezau, trimiteau mesaje prin șoimagi, iar Selena privea și asculta, cu mâna sub bărbie, foarte atentă și, în ciuda vârstei fragede, cu eleganța unei regine.

Simon era din ce în ce mai agasat. Nimeni nu făcea nimic util. El ar fi vrut să se pună pe treabă, să se ducă în Centrul Lumilor, dar ei nu făceau decât să dea din gură. Tuși, însă fu ignorat și glasul îi fu acoperit de tumultul vocilor. Simțindu-se neajutorat și nebăgat în seamă, nu mai stătu pe gânduri și bătu cu putere în masă. Când se ridică, zgârie podeaua cu picioarele scaunului.

Se lăsă tăcerea. Flora îl trase de cot, dar el nu se așeză.

- Fiți atenți! spuse Simon. Eu și Flora suntem blocați aici de patru zile deja, de când a murit regele, și voi ce faceți în timpul ăsta? Vorbiți!

Lovi din nou cu palma în masă, făcând un pahar să salte și să se clatine.

- Simon, ia loc, te rog! spuse Regina Selena cu blândețe.

- Ați zis că mergem în Centrul Lumilor, insistă Simon, așezându-se împotriva voinței lui.

Flora îl apucă de braț, vrând parcă să-l oprească în cazul în care îi trecea prin minte să se ridice din nou și să facă o scenă.

- Ca să aflăm de ce s-a închis Calea și ce a făcut Selenus ca s-o strice.

- Și veți merge, îl întrerupse Mitra. Totuși există și alte dificultăți. Am tot încercat să-i contactăm pe preoții din Templul Zeitei Întreite, fiindcă, după ce a murit Selenus, toți preoții au primit ordinul de a se întoarce la templele lor. Ei sunt cei care ne pot sfătui cel mai bine. Șoimagii noștri nu ne aduc vești de la ei. Am trimis-o pe Doamna Șarpe, dar e un drum de patru zile și mai durează încă patru până când se întoarce cu vești.

- De ce avem nevoie de acești preoți? întrebă Flora.

- Fiindcă ei dețin cheia Centrului, răspunse Mitra încet. Și dacă nu răspund prin intermediul șoimagilor, atunci nu ne mai rămâne decât un singur lucru de făcut. Va trebui să mergem chiar noi la ei.

- Atunci haideți să mergem acum! îi îndemnă Simon. O prindem din urmă pe Doamna Șarpe sau o întâlnim la întoarcere. Nu pot să stau și să aștept pur și simplu. Trebuie să știu, vreau să știu care e situația.

Vocea i se frânse, iar el nu mai fu în stare să-și încheie propoziția pe care o formase în minte.

- Ce se întâmplă acolo? se auzi glasul adormit și calm al lui Johnny.

Adoptase tonul lui Simon.